

Concert Big Swing Band - Zaterdag 17 december 2016, Porgy and Bess Terneuzen.

U voelde het al aankomen. Hij is er weer. De Big Swing Band uit Sas Van Gent. Steeds halfweg december. Steeds Porgy and Bess. Steeds twee sets en een bisnummer. Oude wijn in nieuwe zakken, dacht u? Niet met de nieuwe dirigent. Mathias Vercammen, Knokkenaar van geboorte en drummer. En Big Swing Band kon dat knokken goed gebruiken. Mathias, normaal de rustigheid zelve, liep zenuwachtiger dan anders. Lag het aan de bigband? Porgy and Bess is voor de Big Swing Band niet nieuw, en de stoel was nog warm van de vorige jaren. Niet dus. Het publiek? Ook zij komen al jaren, en kennen de plek en de sfeer als geen ander. Lag het aan de solisten? Sonja Buysrogge voorstellen hoeft niet meer. Sonja draait al jaren mee, en is van alle markten thuis. Ook bij de Big Swing Band, waar zij al veel optredens mee heeft verzorgd. Marc De Maeseneer studeerde saxofoon bij Frank Vaganée aan het conservatorium te Gent. Ook hij is van vele markten thuis, zowel jazz als wereldmuziek. Van The Whodads over Lady Lynn en El Tattoo Del Tigre naar Deus, en dit is maar een kleine greep. Ik kende Marc nog van de oude volkswagencamionette van de Whodads, waar voor de muzikanten nog een summiere plaats was voorzien tussen de gitaren, versterkers en allerhande surf materiaal. Dat scheidt een band. Marc was toen al de rustigheid zelve, en nu was het niet anders. Het programma dus. Te gevaarlijk. Big Swing Band kreeg deze kritiek al op de Gentse feesten. De keuze van het repertoire ligt niet voor de hand. Maar als de keuze in jazz voor de hand moet liggen, dan wordt het instrument beter lichtobject.

Het begon al met het openingsnummer Showtype Tune van Bill Evans, gearrangeerd door – jawel – Mathias Vercammen, ft. Kris Van Bael, Dick de Pee en Thomas van Waterschoot. Featuring, ook wel aangegeven als feat. of ft - u bent bij de les en weet het nog van de vorige keer - is een term uit de muziekindustrie, waarmee een artiest wordt aangegeven die niet de hoofdartiest is van een nummer. Anders gezegd, de heren Van Bael, de Pee en van Waterschoot, treden uit het behang en mogen zich onder het sfeervolle licht uit de naad werken om dit nummer tot een hoger niveau te tillen. Wat ze trouwens ook doen. Sonja Buysrogge mocht als eerste soliste de spits afbijten. Ze deed dit wonderwel in nummers als Too Close For Comfort en Avalon. De andere nummers van de eerste set waren That's How We Roll, Gospel Waltz, Swing 42, Blackbird en Donut King. Nieuwe solisten – we laten de oude knarren even terzijde – waren Jan Kindt, Matthias Rosseel en Willem-Jan Eijsackers. . Knokke(n) jongens. Dan kunnen wij in Knokke aan zee op pensioen.

Tijdens de pauze werden we door de dirigent plots naar boven geroepen. Een unicum in de lange geschiedenis van de bigband. Welke haka we daar verzonnen houden we intiem, maar na de pauze waren we weer in de strijd.

Met Ms Garvey, Ms Garvey een nummer van J. Marshall, maar gekend van de Roy Hargrove bigband, werd de spits van het tweede deel afgebeten. Roy Hargrove back in Terneuzen? Ja, hij komt. Ja hij komt terug in Porgy, zo mochten we vernemen. Maar niet met Big Swing Band. Geen trompettist mocht in dit nummer soleren. Wel feature-den Marc De Maeseneer, Nathalie van Poecke en Bowy van Leuven door het nummer. Daarna kwamen er twee nummers van Bert Joris: Magone, dat de samenvoeging is van Mama is gone en Italiaans voor krop in de keel, en Walkin' tiptoe, of wandelen op de tenen. Ook Bert is in Porgy geen onbekende, en was er verschillende malen te gast, recent nog. Blue Pepper is ook een leuke. Cat Anderson is niet meer onder ons, maar Duke Ellington wist wie hij in huis had. Blue Pepper is een nummer voor echte highblowers. Het zou op Gilbert zijn lijf geschreven zijn, maar die luxe hebben we nu niet meer. We brachten het er toch goed vanaf. Andere nummers in het tweede deel waren Lover Man, Streetlife, Three views of a secret (een delicaat nummer van Toots, bassist Pastorius en dwarsfluit). Echt mooie solo van Marc hier. Met Birdland sloten we af. Samen met Marc en Sonja traden diverse solisten aan, waaronder Nathalie van Poecke en Mieke de Nood die hier hun improvisatie-vuurdoop kregen.

Na de twee sets volgde het obligatoire bisnummer, en dat werd Benny Golson's Moaning (beter bekend van Blakey's Jazz Messengers). Iedereen mocht hier zijn ding doen. Geslaagd optreden. Iedereen tevreden huiswaarts. Dank aan iedereen die meehielp: Bernard, Gerard, Porgy team... die weer het beste van zichzelf gaven. Voor Bernard werd de emotie zelfs even iets teveel, maar zijn obligate strik bracht hem weer in Porgy.

Om mee te nemen een laatste tip: de steeds goede grappen van onze vorige dirigent Jacky naar en over Sonja (en wederzijds) heeft onze dirigent Mathias nog niet onder de knie. Tot in 2017.

Kurt Van den Bunder